

Avskedet

Jag står utanför entrén med blicken vänd mot gångvägen. Det ljusgula komplexet ligger bakom mig som en jättekoloss. De höga spröjsade fönstrena skvallrar om en passerad tid, en tid när farsoter härjat och där livsöden alltför tidigt gått döden till mötes. Vägen hit, in i den alltmer tätande dimman hade känts som en skräckfilm, en resa in i mörkrets land där de värsta farhågorna skulle besannas. Jag korsar armarna om kroppen som skydd mot min rädsla och nattens kyla. Paniken är nära att ta överhanden. Tankarna finner ingen ro och irrar kors och tvärs, om obetydliga och viktiga ting, om allt som bildat ett mönster till det som varit. Händelser som här och nu skapade en verklighet skulle snart blekna och bli till minnen. All den kunskap som fanns gömd skulle för alltid gå förlorad. Ändå hade verkligheten, den som jag mindes med värme, redan förvandlats och bildat en annan verklighet. En egen värld i en bubbla, avskuren från omvärlden och där näringen till sist tog slut. Dörren där den sista chansen att påverka, fråga, förstå och få svar var för alltid stängd.

Dimman ligger tät och får skenet från gatlyktan att drunkna i natten. Tystnaden bryts plötsligt av ett dovt surrande ljud från skogen. Ljuset från gatlyktan fladdrar till och en kall vind drar förbi mitt ansikte. Jag blir med ens uppmärksam. Gångvägen till entrén är tom. Hjärtat bultar genom kappan. Det känns som om döden gått förbi och fått ljuset att vackla. Jag håller andan en lång stund, väntar på att något mer ska hända och att känslan av döden ska försvinna och få dimman att skringras. Oron stiger i bröstet. Jag vänder mig mot ingången och går med raska steg in genom porten, rädd att komma för sent. För sent för att förhindra ett obehagligt skeende och inte kunna ta tillbaka det.

Den magra mannen ligger på rygg i sängen med ena armen under huvudet och benet över det andra. Kroppsställningen ser avslappnad ut trots andetagens hjälplösa försök att pressa luft ur den sista gnistan av liv. De blå ögonen blinkar inte längre, och är täckta av en matt hinna. Den oseende blicken av fasa är riktad rakt ut i luften, uppgivet som om verkligheten redan gått förlorad.

Jag sitter på stolen som en pinne och stirrar intensivt på sängen. Mitt huvud känns inbäddat i vadd och kroppen värker efter timmar av väntan. En väntan där hoppet inte längre kändes som ett val, utan där önskan om död skulle komma som en befrielse. En befrielse så smärtsam att inga tårar skulle hjälpa. Det var som att välja mellan pest och kolera, båda lika outhärdliga. För vem var jag ledsen, mig själv eller honom? För båda? För att aldrig mer få prata med honom och känna värmen i hans blick? För det liv vi haft tillsammans och som nu passerat? Om de drömmar han haft som aldrig fått leva och slå ut? Jag blir ledsen när jag ser på honom, han ser så ensam ut. Jag stryker honom över pannan, berättar om de stunder jag minns, om det som jag uppskattat och burit med mig i livet. Jag berättar om våra strövtåg i skogen när jag var liten, om att han är min idol, en sådan person jag själv vill vara, rättvis och sann. Han svarar inte, han kan inte, men jag ser att han hör, att ögonen tåras.

Det luktar unket i rummet och luften är kvav. Bilder av blöt jord och förmultnande löv passerar mitt inre som om marken stod redo att strax ta emot. Utanför, i korridoren hörs toner av "Natten går tunga fjät" från klara barnstämmor. Porslinet från kvällsmålet slamrar vänligt i bakgrunden, invanda och trygga som en fast punkt i den överklighet som spelas upp. Men middagen skulle inte komma hit, till rummet där tiden tycktes stå stilla.

En sköterska kommer in och frågar om luciatåget ska sjunga för oss. Jag svarar att jag tror det går bra. Luciatåget kommer. Några ansikten kikar försiktigt in genom dörren. Jag ser att de vet. De tvekar och går tysta iväg. Jag känner mig ledsen, och undrar varför de går. Det hade givit tröst till oss båda. Jag mäktar inte resa mig, gå efter för att förmå dem att återvända. Vill inte lämna sängen. Sången hörs på nytt men ebbar snart ut och lämnar endast olust kvar.

Hans hand i min som kramar hårt. Kraften från hans hand står i djup kontrast mot den i övrigt livlösa kroppen, som om det var den sista livlinan till livet. Jag undrar vad han tänker och känner, vad som rör sig i hans inre. En sanningen hård och kall, en tröskel till en knivskarp avgrund. Vad skulle jag ha känt och tänkt om jag varit han? Vet han att det är jag som håller honom i handen? Lindrar den smärtan eller är fasan större än trösten? Jag försöker se bakom blicken och undrar om det finns ett ljus och om han kan se det. Står han och tvekar att följa ljuset? Kan han höra Gud, finns Gud? En ledsamhet sprider sig i kroppen när jag inser att kapitlet är slut, när boken inte går att skrivas om.

En mörk skugga på bortre väggen jäckar förbi. Jag inser att tröttheten börjar ta ut sin rätt. Tänker att kanske är det då man har förmågan att se. Skuggan dyker upp bakom mig och jag känner hur nackhåren reser sig. Mannens ögon fylls plötsligt av skräck. Han slutar ofrivilligt att andas, lyfter sedan på överkroppen och huvudet i en krampaktig förtvivlan och drar efter luft i ett långt rosslande andetag. Han stirrar blind på mig i ett rop av hjälp och kramar hårdare min hand. Jag kastar mig fram över sängen, besvarar hans handtryckning lika hårt, tar hans andra hand och håller den, kysser honom i pannan med tårar forsande i floder som får rösten att stockas. Tänker att inte ännu! Det får inte vara nu, sedan, men inte nu!. Jag vill att han ska leva. Vill att han alltid ska finnas och vara en levande person. Vill inte att han ska lämna mig, stänga dörren för gott.

Hans blick möter min, jag ser att han ser på mig och känner igen. Ser att han förstår min smärta och att han inte vill göra mig ledsen, att han vill vara kvar, finnas för mig. Jag håller hans huvud och kramar honom hårt, känner hans öra mot mina läppar och viskar med tårdränkt röst "Pappa, jag älskar dig, var inte rädd, jag älskar dig, släpp taget. Allt kommer att bli bra. Jag klarar mig."

Kroppen faller livlös ner som ett skal, borta är livet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nessie med Poeter.se id #7649 innehar upphovsrätten